

Raamattuluentsarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Veli Tuomi

23. Raamattuluento: Myrskyssä

Rukous:

Ja vaikka vaara piirittää
ja myrskysää,
ahdistus tyntymättä,
on siinä läsnä Jumala,
saan tuskassa
koskettaa Isän kättä.
Hän kasvonsa voi salata,
vaan armoonsa ja rauhaansa
myös silloin minut peittää.
VK 477:3

Jokaisen ihmisen elämään kuuluu monia muistorikkaita aikoja, on hyviä ja ihaniakin hetkiä, on kauniita tyveniä kesäpäiviä ja kauniita iltaruskon hetkiä, lapsuuden ihania vuosia ja nuoruusvuosien voimantäyteisiä päiviä. Joillekin suodaan levollinen vanhuus ja helppo poissiirtyminen ikuisuuteen. Mutta jokaisen ihmisen elämään kuuluu jossakin vaiheessa myös myrskyjä. Ne kuuluvat vääjäämättömästi elämään. Elämän taistelut alkavat itse asiassa jo silloin, kun vedämme ensimmäisen kerran ilmaa keuhkoihimme ja päästämme ilmoille ensimmäiset parahdukset. Ihmisen taistelu päättyy vasta silloin, kun hän vetää viimeisen kerran henkeä ja ruumis kuolee.

Tämä luento on tarkoitettu erityisesti sinulle, joka kamppaillet juuri nyt elämäsi myrskyssä, ja hätäilet kuinka kestät sen läpi. Pelkäätkä kadottavasi uskosi, kaiken toivosi ja luulet jopa viimein hukkuvasi.

Monet Herran ihmiset ovat olleet tällaisissa myrskyissä, niin, ehkä kaikki. Siksi on syytä tarkastella, miten he ja Raamatun ajan ihmiset ovat toimineet ja selviytyneet.

Tarkastellaan näitäkin asioita Raamatun sanan pohjalta, niin kuin on tehty myös muissa tämän luentsarjan luennoissa. Sanasta löytyy apua myös myrskyn keskelle. Vielä ei saisi siis hätäntyä lopullisesti. Jossakin pilkottaa valoa. Kaikki ei taida olla vielä hukassa.

Eräs klassinen tapaus löytyy Jeesuksen opetuslasten elämästä.

”Ja katso, järvellä nousi kova myrsky, niin että venhe peittyi aaltoihin; mutta hän nukkui. Niin he menivät ja herättivät hänet sanoen: ”Herra, auta, me hukumme.” Hän sanoi heille: ”Te vähäuskoiiset, miksi olette pelkureita?” Silloin hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli aivan tyven. Ja ihmiset ihmettelivät ja sanoivat: ”Millainen tämä on, kun sekä tuulet että meri häntä tottelevat?” ” (Matt. 8:24–27).

Edellinen kuvaus ei ole vain jokin sattumanvarainen, historiallinen kuvaus opetuslasten elämästä. Myös tällä kertomuksella on syvälinen ja opettava tarkoituksensa. Juuri noinkin mekin joudumme myrskyymme ja juuri noinkin useimmiten menettelemme. Myrsky nousee elämämme purren ympärillä. Kaikki muuttuu yhtäkkiä. Kaikki varma muuttuu epävarmaksi. Elämämme vene tuntuu joutuvan haaksirikoon. Kauheinta on, että Jumalakaan ei tuntunut kuulevan, eikä näyttävä huomaavan hätäämme. Vai huomaako? Alamme kuitenkin huutaa: ” Herra, auta, me hukumme”. Kukaan ei tunnu silti kuulevan ja huutomme häipyä myrskyn pauhuun, tuuli yltyy, ja tilanne käy yhä tukalamaksi ja epätoivoisemmaksi. Mukaan tulee helposti jo sielunhätä. Omat neuvot ja voimat ovat

käytetty loppuun. Ja niihinhan me aina ensiksi turvaudumme. Niihinkin saa toki turvautua. Jumala on näet antanut meille myös terveen harkintakyvyn hengen. Mutta kun inhimilliset mahdollisuudet on kokeiltu, tulee viimeistään aika tuuppia Herraa hereille. Kun sitten Herra näyttää virkoavan vastaamaan jollakin tavoin, hän saattaa olla jopa töykeä puheissaan: ”Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?” hän saattaa sanoa. Miksi hän noin puhuu?

Herra haluaa opettaa meitä, sillä uusia myrskyjä voi olla vielä edessäpäinkin. Ei myrsky sinällään olekaan vaarallista, vaan se, että emme luota kapteeniimme. Herra joutuu huokailemaan: ” *”Voi teitä ymmärtämättömiä! Noinko hitaita te olette uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet? ”* ” (Luuk. 24:25). Me olemme todella ymmärtämättömiä, heikkouskoisia ja hitaita oppimaan. Mutta Herra Jeesus on silti mukana kaikessa elämässämme. Emme sitä aina usko, kun emme koko ajan häntä näe ja koe. Mutta hän on itse luvannut: ”*Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti*” (Matt. 28:20). Ei hän ole mihinkään karannut. Unohdamme silti lupaukset ja alamme parkua epätoivoisina, kun elämän sää huononee. Mutta Herra vain koettelee meitä. Luulemme hänen nukkuvan, kun hän ei heti auta. Mutta ei hän nuku, hän vain tarkkailee, luotammeko me hänen lupauksiinsa. Saamme toki huutaa Herran puoleen, kun koemme tarvitsevamme apua. Ei sitä hävetä tarvitse. Mutta usein huudamme silloinkin, kun hän on jo paikalla. ”Herra armahda”, me huudamme vaikka hän on jo armahtanut. ”Herra auta”, me parumme, vaikka hän on jo auttanut ja auttaa. Kaikkialla huudetaan: ”Herra armahda!” ”Pyydämme sielumme pelastusta!” ”Anna ikuinen elämä!” Mutta, mutta. Tuon kaikenhan Hän on jo sanassaan luvannut! Usein juuri epäukossamme huudamme sellaista, joka meille Jeesuksessa Kristuksessa on jo ammin luvattu. Jumala on jo siunannut meitä kaikella siunauksella. ”*Hän on siunannut meitä kaikella Hengen siunauksella, tai-vaallisilla aarteilla Kristuksessa.*” (Ef. 1:3). Silti pyydämme: siunaa meitä, siunaa kaikkia! Mutta ilman hänen apuaan olisimme jo alun alkaen olleet pulassa, jopa kokonaan hukkuneet. Epäuskomme saa meidät käyttäytymään lapsellisesti, vaikka meidän tulisi aikuisen levollisuudella turvautua häneen. On hyvä jos osaamme veisata hädänhetkelläkin luottavasti:

Vihamies kuka voittaisi sankarin sen,
kuka voittaisi Golgatan Herran?
Taisteluissa hän linna on turvallinen,
hän on voittanut saatanan kerran.
Jos me joudummekin
syvihän vesihin
ratki keskelle kuoleman kauhun,
emme näännyä voi,
hänen äänensä soi
läpi myrskyn ja helvetin pauhun.
VK 310: 2

Kun näin veisailimme ja rukoilemme, luottamuksemme saattaa vähitellen palautua, voimamme lisääntyä ja pelko väistyä. Meidän Herramme on ihmeellinen. Hän tuntuu kyllä usein pakenevan hätäämme, pysyvän loitolla ahdistuksen hetkellä, ja kuitenkin hän on siinä koko ajan läsnä. Me säikähdämme, kun ei ihan koko ajan tunnu hyvältä. Hän haluaa kuitenkin lisätä lastensa uskoa. Eikö juuri siksi hätä ja ahdistus tullutkin? ”*Näin sanoo Herra Jumala, Israelin Pyhä: - Jos käännytte ja pysytte levollisina, te pelastutte, hiljainen luottamus on teidän voimanne...*” (Jes. 30:15). Tätä Israelin Pyhä haluaa meille opettaa – levollisuutta ja luottamusta. Ja ah, miten se on niin vaikeaa. Niinpä edellinen teksti jatkuu: ”*Mutta te ette tahdo vaan sanotte: ”Ei, me kiidämme ratsun selässä” - niin te saattekin kiittää pakoon...*” (Jes. 30:15,16). Näin ei rakkaat veljet ja sisaret saa olla. Paras tapa on alkaa kuunnella, mitä Herra sanoo, ja mitä asiaa hänellä kulloinkin on. Hänellä on paljon hyvää kerrottavana. ”*Minulla on omat suunnitelmani teitä varten, sanoo Herra. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.*” (Jer. 29:11). Kaikki asiamme ovat Jumalan hallinnassa. Hän toteuttaa laatimaansa suunnitelmaa meissä. Mutta juuri siksi liian usein hätäännymme aivan kuin jotakin kauheaa olisi tapahtumassa. Ongelma on siinä,

ettei hänen ajatuksensa ja meidän toiveemme kohtaa toisiaan. Herra itse sanoo: ”- *Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra. Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatustenne yläpuolella.*” (Jes. 55:8,9). Kun alamme totella ja kuunnella häntä, ajatuksemme ja Herran ajatukset alkavat kohdata toisensa. Lepo ja luottamus kasvavat ja myrsky saattaa laantua yllättäen. ”*Ja ihmiset ihmettelivät ja sanoivat: "Millainen tämä on, kun sekä tuulet että meri häntä tottelevat?"*” (Matt. 8:27). Herran ei tarvitse sanoa kuin sana ja myrskyn rai-vo tyyntyy.

Tarkastellaanpa myös toista tapahtumaa Jeesuksen opetuslasten elämässä. Sekin tapahtui Galilean-, eli Gennesaretin järven vesillä.

”*Pietari vastasi hänelle ja sanoi: "Jos se olet sinä, Herra, niin käske minun tulla tykösi vettä myöten."* Hän sanoi: ”*Tule.*” *Ja Pietari astui ulos venheestä ja käveli vetten päällä mennäkseen Jeesuksen tykö. Mutta nähdessään, kuinka tuuli, hän peljästyti ja rupesi vajoamaan ja huusi sanoen: "Herra, auta minua."* Niin Jeesus kohta ojensi kätensä, tarttui häneen ja sanoi hänelle: ”*Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?*”” (Matt. 14:28–31).

Pietarin virhe ei ollut siinä, että hän astui ulos venheestä ja rohkeasti käveli vetten päällä. Lankeemus tuli siinä, että hän ei seurannut katsellaan koko aikaa Elämän Herraa, vaan näki nyt ympärillä pauhaavan meren - ja luottamus oli tipotiessään. Hän alkoi upota. Jumalan sanassa neuvotaan meitä: ”...*Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään... Ajatelkaa häntä, joka kesti syntisten ankaran vastustuksen, jotta ette menettäisi rohkeuttanne ja antaisi periksi.*” (Hepr. 12:1-3). Tai niin kuin psalmikirjoittaja sen sanoo: ”*Minä pidän Herran aina edessäni; kun hän on minun oikealla puolellani, en minä horju.*” (Ps. 16:8). Jos tämä näky hetkeksi katoaa silmistämme hädän hetkellä, alamme vajota. Jeesukseen katsominen - hänen ristintyöhönsä ja ylösnousemusvoimaansa katsominen - on varsinainen tehtävämme. Se vaatii paljon harjaannusta. Katseemme ei saa harhautua katselemaan myrskyn myllerrystä ja kuohuvia aaltoja - elämämme ahdinkoa - vaan se tulee olla lujasti kiinnittyneenä Herraamme ja hänen sanansa lupauksiin. Sanassa pysyminen on YDINASIA!

Herra etsii myös nyt ihmisiä, jotka eivät rakenna elämäänsä vaikkapa pelkän terävän, mutta itsesään kuolleen oppimaailman, aikamme viihde- ja sensaatiokristillisyyden, tai sielullisten profetioiden varaan. Tyhjän päälle ei näet tule rakentaa kallista elämäänsä. Herra neuvoo: ”*Se profeetta, jolla on uni, kertokoon unensa; mutta se, jolla on minun sanani, puhukoon minun sanani uskollisesti. Mitä tekevät oljet jyvien seassa? sanoo Herra. Eikö minun sanani ole niinkuin tuli, sanoo Herra, ja niinkuin vasara, joka kallion murtaa?*” (Jer. 23:28,29). Hän etsii ja kasvattaa Sanaansa juurtuvia ihmisiä. Tällaiset ihmiset julistavat ja kuuntelevat ristiinnaulittua Kristusta. Näistä ihmisistä hän tekee pylväitä temppeliinsä. Heitä tarvitaan silloin kun myrskyt riehuvat. Nämä ihmiset pysyvät lujina, koska heidät on koeteltu ja he ovat sen kestäneet. He eivät menetä heti malttiaan vaikka vene keikkuu ja hörppii vettä sisuksiinsa. Sankareita he eivät ole, mutta Jeesus nimittä heitä Ilmestyskirjassa kahdeksan kertaa voittajiksi (Ilm. 2:7; Ilm. 2:11; Ilm. 2:17; Ilm. 2:26; Ilm. 3:5; Ilm. 3:12; Ilm. 3:21; Ilm. 21:7).

Kokemusten ja sensaatioiden valtaamat veneilijät ajautuvat helposti haaksirikoon. He ovat kuunnelleet mielellään sensaatiomaisia puheita merestä ja aalloista, mutta he eivät ole löytäneet perustusta, joka kestäisi myrskyn kauhuissa. Myös monet opettajat ovat kiinnostuneita asioista, jotka ovat aikamme mustia pilviä ja aaltoja. Niistä he puhuvat. Sellaiset opettajat vain lisäävät ihmisten pelkoja. Herran mielenmukaiset opettajat johdattavat hätääntyneitä lujalle perustalle ja tämä perusta on Jeesus Kristus. Jo enkeli Gabriel julisti muinoin Profeetta Danielille: ”*Oikeat opettajat loistavat niin kuin säteilevä taivaankansi, ja ne, jotka ovat opastaneet monia vanhurskauteen, loistavat kuin tähdet, aina ja ikuisesti.*” (Dan. 12:3).

Mieti siis tarkkaan, sinä hämmästelevä ja pelon valtaama merenkulkija, kuka purttasi valvoo ja mille perustukselle olet rakentanut elämäsi.

Mutta sinulle, joka tahdot vaeltaa Sanan valossa Jumala lupaa: ”Herra itse kulkee sinun edelläsi. Hän on sinun kanssasi, hän ei jätä sinua yksin eikä hylkää sinua. Älä lannistu, älä pelkää.” ” (5. Moos. 31:8). ja Jeesus on sanonut: ”Varpusia saa kolikolla kaksi, mutta yksikään niistä ei putoa maahan, ellei teidän Isänne sitä salli. Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu. Älkää siis pelätkö. Olettehan te arvokkaampia kuin kaikki varpuset.” (Matt. 10:29–31).

Tarvitsemme yhä enemmän uskossa kasvamista. Tämä tapahtuu vain siten, ja vain siten, että juurrumme Jumalan sanan lupauksiin yhä lujemmin. Myrskyn tarkoitus ei ole siis hukuttaa sinua. Elämämme kohtalot ovat Hyvän Jumalan koetta hänen tutkaillessaan, miten uskomme on lisääntynyt. Aluksi tuota uskoa ei ollut ollenkaan. Se oli usein vain omaa uskotteluamme ja petymme. ”*Totisesti: jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi. Mikään ei olisi teille mahdotonta*” ” (Matt. 17:20). Mutta vaikeuksien vuoret väistyvät vain lujalla luottamuksella Herraan. Usein käy kuin Paavalin matkalla Roomaan: ”*Mutta kun ei aurinkoa eikä tähtiä näkynyt moneen päivään ja kova myrsky painoi, katosi meiltä viimein kaikki pelastumisen toivo.*” (Ap. t. 27:20). Tuollakin laivalla oli kaikki inhimillinen tehty asioiden parantamiseksi. Kaikki puuhastelut olivat epäonnistuneet. Kuitenkin Herran väkevyys pelasti matkaajat.

Vähitellen, kun luottamuksemme kasvaa, siirrymme lapsellisesta taapertamisesta ja yritä ja erehdy -uskosta, lepäämiseen Herran lupauksen sanassa. Kun vakiinnumme, alamme kuuntelemaan Herran puhetta ja tuotamme hyvää hedelmää hänelle. Pelkuruuden ja orjuuden henki väistyy - ja tyhmät luulot.

Vain ihminen, joka on saanut kokea Herran rakastavaa kuritusta ja kasvatusta myrskyissä ja koettelemuksissa, kasvaa aikuiseksi Jeesuksen seuraajaksi. Psalmikirjoittaja oli oppinut tämän asian sanoessaan: ”*Ennenkuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi*” (Ps. 119:67). Tämä kaikki vie paljon aikaa, sillä rajallinen kasvukykyämme ei salli nopeampaa kehitystä.

Emme säästy tämän ajan myrskyiltä. Ne kuuluvat elämäämme. Sana tosin sanoo: ”*Vaikka tuhat kaatuisi sinun sivultasi, kymmenen tuhatta oikealta puoleltasi, ei se sinuun satu*” (Ps. 91:7). Kuitenkin koemme usein, että aivan liian lähelle tulevan myrskyt; sairaudet, masennus, läheisten ja ystävien menettäminen kuolemalle, taloudelliset ahdingot, ja monet muut kärsimykset. Mutta kaikkeen tuohon liittyy ihmeellinen lupaus: ”*Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut*” (Room. 8:37).

Koettelemukset ja usko kuuluvat yhteen.

Näin apostoli Jaakob kirjoittaa: ”*Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona niitä monenlaisia koettelemuksia, joihin joudutte. Tehän tiedätte, että kun uskonne selviytyy koetuksesta, tämä kasvattaa teissä kestävyyttä. Ja kestävyys johtakoon täydelliseen tulokseen, jotta olisitte täydellisiä ja eheitä, ette vajaita miltään kohden.*” (Jaak. 1:2-4). Apostoli Paavali opastaa meitä samalla tavoin Roomalaiskirjeen 5. luvun alussa: ”*meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset*”. Samoin profeetta Jesaja puhuu tästä asiasta näin: ”*Vaikka Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä, niin ei sinun opettajasi sitten enää kätkeydy, vaan sinun silmäsi saavat nähdä sinun opettajasi. Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin poikkeatte oikealle tai vasemmalle: "Tässä on tie, sitä käykää."*” ” (Jes. 30:20,21).

Tällaiset lupauksen sanat antavat meille lujutta myrskyissä. Emme heti hätäännä. Toivottomat yritykset vaihtuvat näin levolliseen luottamukseen. Herra saa tuolloin kunnian elämässämme. Monelle ihmiselle on ollut luja apu lupauksen sanasta, joka tuli Herralta. Tällainen on vaikka Jesajan sana: ”*Jos sinun kimppuusi karataan, ei se ole minusta; joka kimppuusi karkaa, se eteesi kaatuu. Katso, minä olen luonut sepän, joka lietsoo hiilivalkeata ja kuonnuttaa asean käytäntöön; mutta minä olen myös luonut tuhontuottajan hävittämään sen. Jokainen ase, joka valmistetaan sinun varallesi, on oleva tehoton; ja jokaisen kielen, joka nousee käymään sinun kanssasi oikeutta, sinä*

osoitat vääräksi. Tämä on Herran palvelijain perintöosa, tämä heidän vanhurskautensa, minulta saatu, sanoo Herra.” (Jes. 54:15–17).

Sinua kiusattiin, jopa vainottiin, annettiin vääriä todistuksia ja moni jätti sinut. Jouduit yksin myrskyysi. Edelliset sanat lupaavat kuitenkin sinulle voiton sen tähden, että Herra vastaa sinusta. Tämä tällainen on Herran perintöosa ja vanhurskaus palvelijoilleen.

Kuka voi olla siis sinua vastaan? Mikä myrsky voisi sinut kaataa ja upottaa? Sellaista ei olekaan!

”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut. Sillä ne, jotka hän on edeltätuntenut, hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut.” (Room. 8:28–30).

Monet maan mahtavat sortuvat ja hukkuvat. Ylväinkään ei kestä Herran kunniaa. Hän on itse sanonut: *”Olemattomiksi hän tekee mahtimiehet, tyhjää ovat hänelle maan valtiat: tuskin heidät on istutettu, tuskin kylvetty, tuskin vesat ovat juurtuneet, kun hän jo henkäisee, ja he kuihtuvat ja myrskytuuli vie heidät mukaansa kuin oljenkorret.”* (Jes. 40:23,24).

Älä siis sinä, mielestäsi vähäinen, vapise ja pelkää monenlaisissa myrskyissä. Apu tulee aikanaan ja juuri oikeaan aikaan. Kuuntele, mitä Herra sana sanoo:

”He näkivät Herran teot, syvyyksien ihmeet, hänen suuret tekonsa. Herra käski, ja nousi myrskytuuli, meri aaltoili rajusti. He nousivat korkeuksiin, vaipuivat syvyyksiin, hädän hetkellä heidän rohkeutensa murtui. He keinuivat, he huojuivat kuin juopuneet, heidän taidoistaan ei ollut apua. Mutta hädässään he huusivat avuksi Herraa, ja Herra auttoi heidät ahdingosta. Hän tyynnytti tuulen, ja aallot hiljenivät. He riemuitsivat, kun myrsky laantui ja Herra vei heidät kaivattuun satamaan.” (Ps. 107:24–30).

Näin kävi opetuslapsille myöhemmin Jeesuksen seurassa. Psalmin sana oli ennussanoja tapahtuvasta. Näin voi olla sinunkin kohdallasi. Miksi siis pelkäisit, miksi vapisit? On tosin kovin inhimillistä pyrkiä pakoon myrskyä ja sen raivoa. Pakoon toivoi pääsevänsä psalminkirjoittajakin sanoessaan: *”Jos saisin kyyhkysen siivet, lähtisin lentoon, etsisin lepopaikan. Pakenisin kauas, majailisin autiomaassa. (sela) Kiiruhtaisin turvapaikkaan, suojaan myrskytuulelta.* (Ps. 55:7-9).

Tarvitsemme paljon ymmärrystä ja kaiken käsittämistä, voimaa ja rohkeutta kun myös viimeisten aikojen ahdistukset aikanaan alkavat. Ne tulevat Jumalan aikataulun mukaisesti. Mutta Herraan turvaavat ovat silloinkin suojassa. He pelastuvat, jos eivät itse myrskyltä, niin kuitenkin he saavat lopullisen voiton Kristuksessa. Jeesus kehottaa: *”Kun nuo tapahtumat alkavat, nostakaa rohkeasti päänne pystyyn, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.”* (Luuk. 21:28). Sen sijaan Herrasta vieraantuneet kohtaavat tuhon: *”- Katsokaa Herran myrskyä! Viha nousee, pyörremyrsky puhkeaa, rajuilma raivoaa jumalattomien pään päällä! Herran viha ei aseteta, ennen kuin hän on vienyt loppuun aikeensa ja päätöksensä. Vielä tulee aika, jolloin te sen tajuatte.”* (Jer. 23:19,20).

Emme saa toki väärällä elämällämme ja Jumalan tahdon vastaisilla ratkaisuillamme vihoittaa Herraa. Emme saa olla kovapäisyydellämme itse syypäitä ahdinkoomme. Vanhan testamentin Joona teki väärän ratkaisun ja sai kokea kovia. *”Mutta Joona nousi paetaksensa Tarsiiseen Herran kasvojen edestä ja meni alas Jaafoon ja löysi laivan, joka oli lähtevä Tarsiiseen. Ja hän suoritti laivamaksun ja astui siihen mennäkseen heidän kanssansa Tarsiiseen, pois Herran kasvojen edestä. Mutta Herra heitti suuren tuulen merelle, niin että merellä nousi suuri myrsky ja laiva oli särkymäisillään... Hän [Joona]vastasi heille: ”Ottakaa minut ja heittäkää minut mereen, niin meri teille tyventyy. Sillä minä tiedän, että tämä suuri myrsky on tullut teille minun tähteni.”* (Joona 1:3,4,12). Tämän koettelemuksen ja myrkyn jälkeen Joona lähti Niiniven kaupunkiin Herran työhön, johon hänen olisi pitänyt mennä jo alun alkaenkin.

Kun meillä on suuret lupaukset, kun kaikki Jumalan lupaukset ovat Kristuksessa ”on”, saamme sanoa vain: Amen! ”Sillä niin monta kuin Jumalan lupausta on, kaikki ne ovat hänessä ”on”; sentähden tulee hänen kauttaan myös niiden ”amen”, Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme.” (2. Kor. 1:20).

Myöskään Jumalan pyhä laki ei uhkaa niitä, jotka ovat Jeesuksessa. On kirjoitettu: ”...joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.” (Ap. t. 13:39). Sen tähden myrsky laantuu, pahinkin ahdistus helpottuu aikaan. Siitä on takeena Herran lupaukset. ”Sillä ”vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttele” (Hepr. 10:37).

”...sillä me olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme luottamuksessa, joka meillä alussa oli, vahvoina loppuun asti” (Hepr. 3:14).

”Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla” (1. Tess. 4:18).

Jeesuksen pyhässä nimessä: Amen.